

GOD NAT

Som fremmed, flytted' jeg ind,
Som fremmed drager igen jeg bort.
Maj mig lokkede
Med mange blomster små.
Pigen talte om kærlighed,
Moderen blot om ægteskab
Nu er verden dyster,
Vejen dækket af sne.

Jeg kan jo til min rejse
Ej vælge mig min tid:
Må selv mig vise vejen
I denne dunkelhed.
En måneskygge drager
Som min ledsager med,
Og på de hvide enge
Jeg søger vildtets spor.

Hvorfor dog dvæle mere,
Nu da man jog mig bort?
Lad gale hunde hyle
Ved deres herres hus!
Kærlighed elsker at vandre,
Gud har det villet så,
Fra den ene til den anden -
Kære elskede, godnat!

Vil ej din søvn forstyrre,
Det for din ro var synd,
Skal ej mit fodtrin høre
Tys tys nu døren i!
Skriver, når jeg går forbi,
Godnat til dig på døren,
Derved du nok kan se
På dig har jeg da tænkt.

VEJRHANEN

Vinden leger med vejrhanen
På min smukke elskedes hus.
Jeg troede i min vildfarelse
Den fløjted' ad denne stakkels flygtning.

Han burde før have bemærket,
Skjoldet, sat op på huset,
Så ville han aldrig have søgt

I huset en trofast kvinde.

Vinden leger med hjerterne derinde,
Som på taget, blot ikke så højt.
Hvorfor spørger de til min smerte?
Deres barn er så rig en brud.

FROSNE TÅRER

Frosne dråber falder
Fra mine kinder ned:
Mon jeg da ikke følte,
At jeg nu haver grædt?

Åh tårer, mine tårer,
Og er I nok så varme,
I frøs dog nu til is,
Som den kolde morgendug?

I kommer dog fra kilden,
Fra brystet glødende varmt,
Som ville I bortsmelte
Al vint'rens kolde is.

STIVNEN

Jeg søger forgæves i sneen
Efter spor af hendes trin,
Hvor hun da ved min arm
Gik over den grønne eng.

Jeg vil da kysse jorden,
Trænge gennem is og sne
Med mine varme tårer,
Indtil jeg jorden ser.

Hvor finder jeg en blomst,
Hvor finder jeg græs så grønt?
Blomsterne er døde,
Engen synes så bleg.

Skal ej det mindste minde
Jeg tage med herfra?
Hvis mine kvaler tier,
Hvem taler da til mig om hende?

Mit hjerte er som dødt,

Koldt stivner hendes billede deri:
Om hjertet engang smelter,
Svinder og hendes billed' bort.

VED BRØNDEN FORAN PORTEN

Ved brønden foran porten
Der står et lindetræ:
Jeg drømte i dets skygge
Så mangen sød en drøm.

Jeg snitted' i dets bark
Så mangen sødt et ord;
Som drog i fryd og smerte
Til det mig altid hen.

I dag jeg og må vandre
Forbi i natten dyb,
Da har jeg, skønt i mørket
Mit øje lukket i.

Og grenene de sused',
Som råbte de til mig:
Kom her til mig, min ven,
Her finder du din fred!

De kolde vinde blæser
Direkte i mit ansigt
Hatten fløj af mit hoved,
Jeg vendte mig ej om.

Nu er da mange timer
Fra dette sted jeg væk,
Og altid jeg hører det suse:
Der havde du fundet fred!

VANDSTRØM

Talløse tårer fra mine øjne
Er faldet ned i sneen;
Dens kolde fnug da suger
Tørstigt ind den varme ve.

Når græsset ville spire,
Blæser derfra en brise lun,
Og isen splintres i flager,
Og den bløde sne smelter bort.

Sne, du kender til min længsel:

Sig mig, hvor dog du skal hen?
Følg efter blot, I tårer,
Og bækken modta'r dig snart.

Du med den gennem byen flyder,
Ind og ud af muntre gader:
Føler du mine tårer gløde,
Der er min kæres hus.

PÅ FLODEN

Du som så lystig bruste,
Du lyse, vilde flod,
Hvor stille er du blevet
Giver ej en afskedshilsen.

Med en skal så hård og stiv
Har du dækket dig til
Ligger kold og ubevægelig
Udstrakt i sandet hen.

I dit dækken jeg ridser
Med en sten så spids og skarp
Da navnet på min elskede
Og tid og dag deri:

Dagen for den første hilsen,
Den dag jeg gik igen
Om navn og tal sig vinder
En ring så sønderbrudt.

Mit hjerte, i denne bæk
Genkender du nu dit billede?
Om det under dens overflade
Vel end så rivende svulmer?

TILBAGEBLIK

Det brænder under begge såler,
Går jeg end på is og sne.
Jeg vil ikke trække vejret igen,
Før jeg ej mer' tårnene ser.

Jeg har stødt mig på hver sten
Som jeg ilede ud til byen;
Kragerne kasted' sne og hagl
På min hat fra hvert et hus.

Hvor anderledes tog du imod mig,
Du utroskabens by!
Ved dine klare ruder sang
Da lærk' og nattegal i kappestrid.

De runde lindetræer blomstred',
De klare strømme bruste lyst,
Og åh, to pigeøjne strålede! -
Da var det slut med dig, min ven!

Kommer den dag til mig i tankerne,
Ønsker jeg at se tilbage igen,
Ville jeg atter tilbage vakle tilbage,
Stå stille foran **hendes** hus.

BLÆNDVÆRK

Ned i de dybeste klippeslugte
Lokkede et blændværk mig hen:
Hvordan jeg finder en udgang
Ligger mig ikke tungt på sinde.

Er vant til at komme på afveje,
Hver sti fører jo til målet:
Vore glæder, vore sorger,
Alt blot et blændværks spil!

Gennem bjergstrømmen tørre løb
Snor roligt jeg mig ned
Hver en strøm vil nå til havet,
Hver en smerte og sin grav.

RAST

Nu først føler jeg, hvor træt jeg er,
Da jeg lægger mig til hvile;
Vandreturen holdt mig munter
På uvelkommen vej.

Fødderne bad ikke om rast,
Det var for koldt til at stå stille,
Ryggen følte ingen byrde
Stormen hjalp mig fremad.

I en kulsviers trange hus
Har husly jeg fundet;
Men mine lemmer hviler ej:
Sådan brænder deres sår.

Også du, mit hjerte, i kamp og storm
Så vildt og så forvovent,
Føler først nu i stilheden din orm
Røre på sig med et skarpt stik.

FORÅRSDRØM

Jeg drømte om smukke blomster,
Som de vel blomstrer i maj,
Jeg drømte om grønne enge,
Om munter fuglesang.

Og da hanerne galed',
Da var mit øje vågent;
Da var det koldt og mørkt,
Og ravnene skreg fra taget.

Men på vinduesruden,
Hvem malede isblade der?
I ler vel over den drømmende,
Som blomster om vint'eren så?

Jeg drømte om kærlighedslyst,
Om en smuk pige,
Om kælen og kys,
Om fryd og lyksalighed.

Og da hanerne galed',
Så var mit hjerte vågent;
Nu sidder jeg her alene
Og tænk over drømmen.

Jeg lukker igen mine øjne,
End slår hjertet så varmt.
Når grønnes vinduets bladene?
Når holder jeg min elskede i favn?

ENSOMHED

Som når en mørk sky
Går gennem den klare luft,
Når i granens trætop
En mat brise blæser:

Så drager jeg min vej
Didhen med treven fod,

Forbi lyse, lykkelige liv,
Eksom, som ingen hilser.

Åh, hvor luften er så rolig!
Åh, hvor verden er så lys!
Da stormene end raste,
Var jeg ikke så trist.

POSTEN

Fra gaden lyder et posthorn.
Hvad er der galt, at det banker så højt
Mit hjerte?

Posten bringer ej brev til dig:
Hvad gør dig da så rastløs,
Mit hjerte?

Nuvel posten kommer fra byen,
Hvor jeg havde en kær elsket,
Mit hjerte!

Du vil vel end spejde derhen,
Og spørge, hvordan det der vel går,
Mit hjerte?

DET GRÅ HÅR

Frosten har så hvid en glød
Mig over håret spredt.
Da troede jeg, en olding at være,
Og har mig frydet meget.

Men snart er den tøet bort,
Har atter sort hår,
Så jeg gruer for min ungdom
Hvor langt mon end til graven!

Fra aftenen rød til morgengry
Blev mangt et hoved gråt.
Hvem tror det? Og mit blev det ej
På hele denne rejse!

KRAGEN

En krage var med mig
Ud af byen draget,

Er til i dag den hid og did
Fløjet rundt om mit hoved.

Krage, underbare dyr,
Vil du ikke forlade mig?
Du mener vel snart her som bytte
At kunne tage min krop?

Nuvel turen bli'r ikke meget længere
Ved vandrerstaven.
Krage, lad mig endelig se
Trofasthed til graven!

SIDSTE HÅB

Her og der er der på træerne
Mange farverige blade at se,
Og jeg bliver foran træerne
Ofte stående i tanker.

Ser efter et enkelt blad,
Hænger mit håb på det;
Spiller vinden med mit blad,
Ryster jeg over det hele.

Åh, og falder bladet til jorden,
Falder håbet ned med det,
Da falde selv jeg til jorden,
Græder på mit frohåbnings grav.

I LANDSBYEN

Hundene glammer, kæderne rasler.
Folkene sover i deres senge,
Drømmer om noget, de ikke har
Vederkvæge sig i godt og i ondt:
Om morg`nen tidlig er alt bortsmeltet. -
Nuvel de har nydt deres del,
Og håber, at hvad de efterlod,
Dog atter at finde på puden.

Gø mig kun bort, I vågne hunde,
Lad mig ikke hvile i slumrestunden!
For mig er det slut med alle drømme -
Hvorfor dog dvæle blandt de sovende?

DEN STORMFULDE MORGEN

Hvor har stormen sønderrevet

Himmelens grå klædning!
Skystumperne flagrer
Omkring i den matte strid.

Og røde ildflammer
Svæver imellem dem.
Det er det, jeg kalder en morgen
Lige efter min mening!

Mit hjerte ser på himlen
Malt sit eget billede -
Det er ikke andet end vinter
Vinteren kold og vild!

BEDRAG

Et lys danser venligt for mig;
Jeg følger det hid og did;
Jeg følger det gerne og betragter det
Som det lokker vandringsmanden.
Ak, den som er så elendig som mig,
Gi'r sig gerne den snedige list i vold,
Som bag is og nat og gru
Ham viser et lyst, varmt hus,
Og en kære sjæl derinde -
Kun bedrag er min gevinst!

VEJSKILTET

Hvorfor undgår jeg da de veje,
Hvor de andre vandrere går,
Søger mig skjulte stier
Gennem snedækkede klippehøjde?

Har dog intet begået,
At jeg mennesker skulle sky
Hvad et tåbeligt forlangende
Driver mig ind i den øde egn?

Vejskilte står ved vejene,
Viser vej til byerne hen,
Og jeg vandrer uden mål,
Uden ro og søger ro.

Et vejskilt ser jeg stå
Urokkeligt for mit blik;
En vej må jeg tage,
Som ingen kom tilbage fra.

VÆRTSHUSET

Til en kirkegård
Har mig min vej nu bragt.
Her vil jeg nu gå ind,
Jeg tænkte ved mig selv.

I grønne dødskranse
Kunne vel være tegnene,
Som byder trætte Vandringsmænd
Ind i den kølige kro.

Er da i dette værtshus
Hvert kammer lejet ud?
Er træt at falde om,
Er såret dødeligt.

Åh, ubarmhjertige værtshus,
Dog viser du mig bort?
Nu fortsæt da, blot fortsæt,
Min vandrestav så tro!

MOD

Om sneen flyver i mit ansigt,
Jeg ryster den blot af.
Når mit hjerte taler i brystet,
Synger jeg klart og muntert.

Hører ikke, hvad det mig siger
Har ingen ører.
Føler ikke, hvorom det klager,
At klage er for dårer.

Lystig jeg ind i verden går
Imod vind og vejr!
Vil ingen være gud på jorden,
Er vi selv da guder.

BISOLENE

Tre sole så jeg på himlen stå,
Jeg længe og fast har set derpå;
Og også de stod der så støt,
Som ville de ikke forlade mig.

Ak, **mine** sole er I ikke!
Ser andre dog i åsynet!
Ak, nys havde også jeg vel tre:
Nu er de bedste to gået ned.
Gik blot den tredje ned derpå!
I mørket var det mig bedre.

LIREKASSEMANDEN

Ovre bag ved landsbyen
Står en lirekassemand,
Og med stive fingre
Drejer han hvad han kan.

Barfodet der på isen
Svajer han hid og did;
Og hans lille møntskål
Forbliver stedse tom.

Ingen vil ham høre,
Ingen ser på ham;
Og hundene knurrer
Ad den gamle mand.

Og han lader det gå
Alt som det nu vil,
Drejer, og lirekassen
Standser aldrig.

Gådefulde gamle,
Skal jeg gå med dig?
Vil du til mine sange
Dreje din lirekasse?

Poul Elming

